

φικούς στίχους που δημοσιεύει άραδιαρά τούτες τις μέρες, από τότε που άρχίνησε ο πόλεμος. Κάθε άλλο που σηκώνεται κάπως παραπάνω από τους στίχους αυτούς είναι για την «Εστία» άφορμή για σάτυρα και για σαχλοεξυπνάδα.

— Την «Εστία» ακολούθησε ή «Εφημερίς» και ή «Νέα Ημέρα» και κάμανε πολυκαλά, άφου για τις Άθηναϊκές εφημερίδες ή «Εστία» είναι, σά νά πούμε, ή φιλολογική Άκαδημία τους.

— Ωστόσο, ό,τι χρειάζεται ή «Εστία» από τό «Νουμά» τό άρπάζει. Σίγως νάναφέρει, έτσι για τά μάτια, από που τό πήρε. Στο φύλλο της της περασμένης Δευτέρας, δημοσίεψε δίστηλη και πρωτοσέλιδη, τή μετάφραση της Σαφικής ώδης στην Άφροδίτη, καιωμένη από τό Δήμο Βερενίκη και τυπωμένη στον 174 άριθμό του «Νουμά» (7 του Άπριλη 1912) σελ. 214. Άφου ή μετάφραση δέν κοροδεύεται, περιττό και νάναφερθεί ό «Νουμάς».

— Η «Δέση» του κ. Άγ. Σικελιανού πρωτοτυπώθηκε τήν περασμένη βδομάδα στην «Άκρόπολη». Μας άρεσε και τήν τυπώνουμε και μεις.

— Ο Άργύρης Έφταλιώτης μας έστειλε ένα σημαντικό φιλογολικό άρθρο «Άραβικό γλωσσικό ζήτημα» που θάν τό τυπώσουμε όταν ξαναρχίσει τό φύλλο νά βγαίνει ταχτικά, με τις ταχτικές του τις σελίδες.

— Καλλιτεχνικώτατο κ' επικαιρότατο τό τελευταίο φυλλάδιο (πρώτο του ΙΓ' χρόνου) των «Παναθηναίων». Ο φίλος Μιχαηλίδης, ούτε έξοδα ούτε κόπους λογάρισε για νά μας δώσει τό έξοχο άληθινά αυτό φυλλάδιο.

— Οι «Έντυπώσεις και Σκέψεις» από τή Σαλονίκη, που δημοσιεύτηκανε στη «Θεσσαλία» του Βόλου μυρίζανε Σπυρίδη δέκα μιλια έρόμο. Τόσο έξυπνες, καλογραμένες και τσαχνίτικες είναι.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΝΙΚΕΣ και κατάχτησες ή μιá πάνου στην Άλλη, με κινηματογραφική, με δαιμονισμένη γληγοράδα, που δέ σ' άφίνουνε καλά καλά ούτε νάνασάνεις. Σήμερα νικήσαμε στο δεινά μέρος, σήμερα πήραμε τό τάδε νησί. Οι τέτιες δυνατές συγκίνησες καταντήσανε τόσο συχνές που τις συνειθίσαμε πιά και δέ μας πολυκάνουν έντύπωση. Τις βρίσκουμε φυσικές. Πήραμε και τή Χιό. Αί, και ύστερα; Κι όμως ε βρισκότανε ένας πρό τρεις μήνες νά μας πει πως θά πολεμούσαμε και θά φτάναμε ίσαμε τήν Έλασσώνα, θά τον παίρναμε για τρελλό.

Έτσι ή μεγάλη ή χαρά, που μας έχει χτυπήσει κατάψυχα, μας έχει μουδιάσει και δέ μας άφίνει νά δοῦμε τό μεγαλειό της σημερινής μας θέσης.

Θάν τό δοῦμε μεθάρσιο, που θά γαλανέψουν τά πράμματα. Θάν τό δοῦνε, πιδ καλά από μας, οι κατοπινοί μας, μελετώντας τήν ιστορία που με τό σπαθί μας συγράφουμε σήμερα.

ΡΗΤΟΡΙΚΟ ποίημα, δημοσιογραφικό στα περισσότερα μέρη του, και σε μιá άπελπιστικιά καθα-

ρεύουσα γραμένο, ή «Τουρκομάχος Έλλάς» του Άλεξ. Σούτσου. Μά σήμερα, πολλοί στίχοι του ξεθάφτουνται από τά σκοτεινά και όγρά κελάρια της νιότης, κι αναβαίνουνε στα χείλια. Και μάλιστα ή αρχή, αρχή του

*Πολλούς αιώνες παρθείδες, Μοῦσα,
τόν Έλικώνα οιοτηλόν....*

Κι όταν αναλογίζεται κανείς τήν καινούρια Έλλάδα, τή σημερινή, δέν μπορεί παρά νά μολογήσει πως στις μάχες του Σαραντόπορου, τῶ Γιαννιτσών και δέν ξέρουμε που άλλου,

*έδραμε δάφνας νέου άγῶτος
ένδοξωτέρας των παλαιών.*

ΓΕΝΗΚΑΜΕ λοιπόν και μεις Πρόγονοι. Δηλ. αυτό που ζητούσαμε οι έργάτες της Ίδέας. Αυτό που κήρυξε επίσημα από τό βήμα της Βουλής ό Πρωθυπουργός μας, χτυπώντας κατακέφαλα τήν προγονοπληξία.

Η προγονομανία όμως νά οδήσει μιá για πάντα. Ό,τι πάθαμε μεις νά μὴν τό πάθουνε οι κατοπινοί μας. Νά μὴ μας πάρουνε για προγόνους κι άκουμπήσουνε πάνου μας. Νά μας ξεχάσουνε και νά δουλέψουνε για δικό τους λογαριασμό, νά γίνουνε Πρόγονοι κι αυτοί. Και τό σπουδαιότερο απ' όλα, νά πολεμήσουμε γενναία και μεις κι αυτοί και νά θάψουμε τελιωτικά τόν ολεθριώτερο πρόγονο που μας άπόμεινε, τήν Καθαρεύουσα.

ΟΧΙ με τό σταγονόμετρο, με με τό τσουβάλι νά δώσουνε τους παράδες τους οι πλούσιοι. Και τά περισσότερα νάν τά δώσουνε, όχι για νοσοκομεία και δέν ξέρουμε για τί άλλο, με για τις φτωχές φαμελιές τῶ στρατιωτώνε που σκοτωθήκανε στον πόλεμο. Άν αιστάνουνται κάποια χαρά και κάποια περηφάνεια οι πλούσιοι σήμερα, ες συλλογιστούνε πως τή χαρά και τήν περηφάνεια τους τή δημιουργήσανε κείνοι που σκοτωθήκανε στον πόλεμο. Θάναι άγρια άγνωμοσύνη αν άφίσουν τις φαμελιές τους γυμνές και πεινασμένες.

Τά γράφουμε αυτά γιατί με λύπη μας βλέπουμε πως στις εςφορές που δημοσιεύονται στις φημερίδες, τή μικρότερη μερίδα, τήν τιποτένια πές, τήν παίρνουν οι φαμελιές τῶ σκοτωμένων.